

Årsberetning for Den Danske Israelsmission 2011-12

TORVET, Aarhus den 24. marts 2012

Af formanden Kai Kjær-Hansen

Intet årsmøde i Israelsmissionen uden at vi mindes de venner, der er afgang ved døden siden sidste årsmøde. Uden fortidens venner, ingen Israelsmission i dag. Uanset om vi kender dem ved navn, skylder vi dem tak og ære for deres støtte til Israelsmissionen, men først og fremmest for det eksempel, de har givet os med deres håb og bøn om, at Israels folk må komme til tro på deres Messias, Jesus af Nazaret. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Den Danske Israelsmission. *Æret være deres minde.*

To afdøde ved navn

Ved nu at nævne to afdøde ved navn kan der tages hul på to geografiske områder, hvor Den Danske Israelsmission har virket.

Hakon Holck Bojsen døde i maj måned 2011, 79 år gammel. I 1962 kom han og hans kone Birte til Jaffo, hvor han virkede som lærer ved Tabeetha-skolen indtil sommeren 1965. Skolen var ledet af den skotske mission. På det tidspunkt var nogle inden for de gamle internationale israelsmissionsselskaber begyndt at sætte spørgsmålstegn ved berettigelsen af at drive mission blandt Israels folk. Bojsen fastholdt israelsmissionens nødvendighed i en tid, hvor dette spørgsmål også var til debat i Den Danske Israelsmission. Dette skal han mindes for af os. (Mindeord i *Israelsmissionens Avis*, August 2011.)

Inge Becker, født *Aschkenasi* blev 103 år og døde i december 2011. 103 år er rigtig mange år i Israelsmissionen, som jo blev stiftet for 127 år siden. Hendes far kom fra Rusland. I Israelsmissionen var der efter hans død i København i 1907 knyttet høje forventninger til ham, som han ikke levede op til. Han svigtede også sin familie. Som barn deltog Inge i Israelsmissionens sommerlejre. Hun og hendes mor tilhørte inderkredsen af jødekristne (som man benævnte dem dengang), der samledes i København. Begge blev de bragt i sikkerhed i Sverige i oktober 1943. Hun arbejdede på Israelsmissionens kontor i København i årene forud for flytningen til Christiansfeldt i 1974. I Inge Beckers liv kan Israelsmissionens arbejde blandt Jesus-troende jøder i København i det 20. århundrede så at sige afspejles. Hun står for os som en jøde, der forblev tro mod sin Messias til det sidste. Det vil vi minde hende for i dag. (Mindeord i *Israelsmissionens Avis*, februar 2012.)

Årsmødets tema: Israelsmission – altid og overalt

Årsmødets tema ”Israelsmission – altid og overalt” lægger ikke op til en beskrivelse af Den Danske Israelsmissions arbejde fra 1885, hvor missionen blev stiftet, og til i dag. Vi prætenderer ikke at have været ”overalt”. Hvis vi gjorde det, ville det være missionshistorisk galimatias af format. Temaet udtrykker heller ikke et ønske om, at vi skal arbejde ”overalt” i fremtiden. Det ville være en misforstået ”vision” om danskeres – og vores – betydning i Guds frelsesplan på linje med den galimatias, det er at påstå, at navnet *Danmark* skulle udtrykke, at Danmark er af *Dans* stamme, en af Israels tolv stammer.

Intet missionsselskab, der retter sig til Israels folk, hvor stort det end er, kan være ”overalt”. Temaet udtrykker et *håb* om, at evangeliet om jøden Jesus i dag må lyde til jøder ”altid” og ”overalt”, hvor de befinder sig. Temaet bliver dermed et *kald* til fortsat jødemission og til fortsat, ja, yderligere samarbejde mellem personer og organisationer på verdensplan, som beder og arbejder for Israels folks frelse.

Konference om jødemission på High Leigh i sommeren 2011

Temaet er lånt fra den konference om jødemission, som *Lausanne-rådet for jødemission* (LCJE) lod afholde på konferencecentret High Leigh nord for London i august 2011. Af de omkring 180 deltagere var ti fra Den Danske Israelsmission og Israelsmissionens Unge. Disse ti udgjorde den fjerde største gruppe fra et enkelt selskab, som deltog i konferencen.

Det skulle være unødvendigt at sige, at det at være den fjerdestørste gruppe ved en verdenskonference om jødemission ikke betyder, at vi regner os selv blandt de fire vigtigste jødemissionsselskaber i verden! Langt fra! Om nogen skulle placere os blandt de fire *mindst* vigtige missionselskaber, som i en global sammenhæng arbejder for Israels folks frelse, vil jeg ikke bruge meget krudt på at modbevise det. At vi som dansk Israelsmission stiller op ved High Leigh konferencen som den fjerdestørste gruppe, er først og fremmest udtryk for, at vi anerkender, at vi er de små, og at vi som de små har brug for et større fællesskab at identificere os med og hente hjælp og opmuntring fra og også læne os op ad, når jødemission er under angreb eller ignoreres.

Om der blev sagt noget afgørende nyt om jødemission ved sommerens konference på High Leigh? Mig bekendt ikke. Alligevel tog jeg glad og opmuntret og udfordret derfra. Min glæde over en gudstjeneste er jo heller ikke afhængig af, om der siges noget afgørende nyt om kristentroen, men at det gamle evangelium bliver nyt og udfordrende igen og kalder mig til tjeneste for kirkens Herre, at jeg hører på ny, at Gud elsker mig for Jesu skyld, og også hører, at jeg skal elske Gud, ikke delt, men helt, og hører, at jeg skal elske min næste som mig selv, som det er formuleret i den bibel, vi har modtaget fra jøderne og stadfæstet af jøden Jesus.

Udtalelsen fra High Leigh

I udtalelsen fra High Leigh fordømmes antisemitisme og fordomme om staten Israel. Der kaldes til forsoning mellem jøder og arabere. Opfordringen til at bede om Guds barmhjertighed for alle lidende og forfulgte, ”også dem i den arabiske verden” lyder klart. Med overskriften ”Til alle som er optaget af jødemission” lyder det afsluttende i udtalelsen:

”Vi er bedrøvede over den uvilje, som findes blandt nogle kristne til at dele evangeliet med jøder, eftersom ’det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror’. Vi beklager ligeledes læren om en topagts-teologi, som benægter, at jøder behøver evangeliet, og som hindrer jødemission. Vi beder de kristne om at besinde sig på den negative indflydelse, disse synspunkter har på deres ansvar for at opfylde missionsbefalingen, Jesu befaling til sine disciple om at bringe evangeliet til alle folkeslag.

Vi glæder os over den evangeliets kraft, der gør det muligt for messianske jøder og arabiske kristne at finde forsoning i Kristus. Derfor opfordrer vi hele kirken til altid og overalt at bringe evangeliet ’til jøde først’ og til alle folkeslag.

Det er af allerstørste betydning, at alle, der er optaget af det jødiske folks åndelige ve og vel, gør fælles sag med os i jødemission. Vi opfordrer hele kirken til at bringe hele evangeliet til jøder – altid og overalt.”

Hertil kan vi i Den Danske Israelsmission sige et ja og amen!

Den Danske Israelsmissions arbejdsområder gennem tiderne

Den Danske Israelsmission har i sin 127-årige historie ikke været ”overalt”, hvilket allerede er blevet betonet. I perioden 1890 til udbruddet af Anden Verdenskrig i 1939 foregik det udenlandske arbejde hovedsageligt i Polen. Efter Anden Verdenskrig søgte man nye arbejdsfelter. Mulighederne for at påbegynde et arbejde i fx Argentina, Uruguay, Marokko og Italien blev undersøgt, uden at det blev til noget. I 1952 påbegyndtes et arbejde i Algeriet, hvortil Else Marie og Karlheinz Liepelt blev udsendt. Vi har den glæde, at sønnen Frithjof Liepelt er blandt os her på årsmødet og vil fortælle om sine forældres gerning i Algeriet og senere i Nice. Fra 1953 begyndte et arbejde i Israel og er med et

par års undtagelse fortsat til i dag, om end med nok så store ændringer i forhold til i 1950'erne. Nogle år i begyndelsen af 1960'erne havde vi en udsending i Paris.

Og så skal da arbejdet i København ikke glemmes, hvor hovedkræfterne blev lagt op gennem det 20. århundrede blandt hovedstadens jøder. Med overflytningen af sekretariatet fra København til Christiansfeldt i 1974 gik arbejdet blandt jøder ikke i stå, men blev, som årene gik, mindre og mindre og er i dag nærmest ikke-eksisterende, hvilket kræver selvansøgelse. Dog findes der i dag i København en lille uformel gruppe af jøder og kristne, som jævnligt mødes til sabbatsmåltid og samtale.

Om vi har været med nok eller gjort det godt nok? Det har jeg ikke tid nok til at udtale mig om her. Om Den Danske Israelsmission gennem sit arbejde har oplevet store vækkelser, kan der gives et kort og klart svar på: nej, det er ikke tilfældet. Det drejer sig om enkeltpersoner, der her og der er kommet til tro og er blevet døbt. Når jeg går gennem historien, forekommer det mig, at vore udsendinge har været sobre, når de talte om "resultater", og ikke pyntet på tallene. Flere af dem har også været *langsomme døbere* i forhold til nogle repræsentanter fra nogle andre missioner. Det vil jeg ikke kritisere, men tværtimod rose vore udsendinge for.

Nogle vil givetvis tale om magre resultater. Alligevel bliver vi ved. Det havde overrabbiner Marcus Melchior en munter replik til i 1955.

Påstande: Israelsmissionen kommer ingen vegne med deres mission – og alligevel bliver de ved!

I sin erindringsbog *Levet og oplevet* omtaler Marcus Melchior bl.a. det gode forhold, der består mellem synagogen og domkirken i København. Bogen er skrevet i 1955 – ti år efter befrielsen. Han skriver bl.a.: "Det er i min 'regeringstid' blevet helt selvfølgelig, at kristne og jøder 'kommer hos hinanden' til konfessioners store højtideligheder." Herefter fortsætter Marcus Melchior:

"Lidt sværere har det ligget til med Israels-missionen, der jo – set med jødiske øjne – er og bliver noget meget mærkeligt noget. På den anden side kan vi, som jøder, ikke foreskrive kristne mennesker, hvordan de skal opfatte kristne ideer og læresætninger.

Det er vores opfattelse, at Israels-missionen er baseret på en misforståelse af, hvem der skal være objekt for kristen mission. Men vi har intet rimeligt krav på, at kristne skal være enige med os i vor opfattelse.

Helt afgørende er det, hvad slags mennesker der er Israels-missionens ledere. Vi har positiv viden om, at mennesker just fra denne mission var meget tapre og meget hjælpsomme over for jøder i oktober 1943, og det, skønt det dengang aldeles ikke drejede sig om at redde, eller kapre, jødiske *sjæle*, men kun om en rent fysisk redning. Til overflod er formanden for den københavnske Israels-mission, pastor *Henry Rasmussen*, en helt igennem humant tænkende, fordragelig og hyggelig mand, med hvem det er let at være i venskab.

Hvor må man i virkeligheden beundre den ufortrødenhed, han og hans medarbejdere lægger for dagen. De véd, at chancen for, at de skal komme nogen vegne med deres mission, er så lille, at man end ikke i et mikroskop kan få øje på den. Og alligevel bliver de ved! Det, synes jeg, må man tage hatten af for."

Tak til Marcus Melchior for opmuntringen! Vi letter – lidt forsinket – også på hatten for den humørfyldte måde at give Israelsmissionens arbejde karakter på. Overordnet har overrabbineren jo ret, når det gælder antal. Det har aldrig været særlig stort. Og jeg har ingen problemer med at sige, at hvis man som kristen kun vil være med i mission, hvor der er massiv fremgang, så skal man vælge Israelsmissionen fra og vælge andre folkeslag at forkynde evangeliet for.

Og når vi nu er ved at lette på hatten, så har vi lige gjort det i februar-nummeret af Israelsmissionens Avis, fordi *Jødisk Orientering* i december 2011 og januar 2012 bragte artikler om

messianske jøder, ikke mindst interviewet med den messianske jøde Sofia Kuperman, et interview, som har vidnesbyrdets karakter. Overrabbiner Bent Lexner udtrykker, at han har svært ved at forstå, at Jesus kan forenes med jødedommen af i dag, men anerkender, at som kristne konverterer til jødedommen, er der også jøder, som konverterer til kristendommen. Interessant er det imidlertid, at mens Marcus Melchior i 1955 – ganske vist sagt om Den Danske Israelsmission – påpegede, at vi ikke kom nogen vegne med vores mission, hævdes det nu i *Jødisk Orientering*, at der på verdensplan i dag findes ca. én million messianske jøder.

Tal kan bruges til mange ting. Jødiske antimissionærer angiver undertiden overdrevne store tal for messianske jøder for at påpege faren fra kristne missionærer. At der i dag skulle være én million messianske jøder i verden ville betyde, at omkring hver fjortende jøde tror på Jesus som Messias. Det er for godt til at være sandt! Så på dette punkt letter vi ikke på hatten. Og det gør vi heller ikke, når missionselskaber eller ledere for den messianske bevægelse overdriver antallet, enten for at legitimere deres egen succes eller for at samle penge ind til deres arbejde, eller hvad grunden end kan være.

Så vi bliver ved. At dele evangeliet med det jødiske folk betragter vi både som forpligtelse og privilegium. I taknemlighed over alt det, vi som kristne har fået gennem det jødiske folk, er vi forpligtede på dele det med det jødiske folk. Hvad ”det” er på kortform? ”Det” – han hedder Jesus.

Vi vil ikke lade os styre af tal. Når der – som Skriften siger det – bliver glæde hos *Guds engle* over én synder, som omvender sig, burde vi skamme os, dersom vi ikke kan glæde os sammen med dem.

Og når Marcus Melchior hævdede, at han ”end ikke i et mikroskop” kunne få øje på, at jøder, der havde været i forbindelse med Den Danske Israelsmission kom til tro og blev døbt, vil jeg kort fortælle historien om Paul Fabisch. Historien om ham blev fortalt i Israelsmissionens blad i slutningen af 1930’erne og begyndelsen af 1940’erne og kunne dér læses uden mikroskop.

Fortællingen om Aage Esbo og Paul ”Aage” Fabisch

Vi skal tilbage til midten af 1930’erne. En del tyske jøder kommer til Danmark enten legalt eller illegalt i et håb om, at de kan bruge Danmark som mellemstation før emigration til andre dele af verden. Blandt disse var en tysk jøde, maleren og tegneren Pauls Fabisch. Jeg springer en del mellemregninger over vedrørende hans vanskeligheder i Danmark. Han får kontakt med Israelsmissionens mangeårige medarbejder Aage Esbo og dennes kone Katrine. Fabisch bor i deres hjem, og de er som forældre for ham. Han deltager sammen med andre ligestillede på Israelsmissionens lejr på feriekolonien Glænø ved Havnsø. Endelig fik han emigrationstilladelse til Argentina og rejse til Buenos Aires med opfordring til at søge kontakt med Den Danske Kirke dér. Og det gjorde han.

Den 10. april 1938 blev Fabisch døbt i Den Danske Kirke i Buenos Aires. Til Katrine og Aage Esbo, som han betegner som ”forældre”, skriver han bevægende:

Kære forældre!

Det er Palmesøndag i dag. Dagen, jeg aldrig vil glemme. Jeg har oplevet den nåde at blive døbt og er blevet et Guds barn. Mit dåbsnavn er Aage, og det er pastor Krebs ved den danske kirke, der udførte den hellige handling. Præsten omtalte Israelsmissionen i Danmark for menigheden og sagde meget smukt, at samfundet her høstede, hvad du havde sået. Præsten har gjort forberedelsen således, at den for min erindring altid vil være en højtid. Men du kan tro, at mine tanker i dag i kærlighed er hos jer. I som har givet mig forældres kærlighed. Efter dåben var der en festlighed sammen med fadderne hos præsten.

Tusind hilsener i kærlighed fra jeres store dreng. *Paul Aage*.

Den danske præst, Axel G. Krebs, skrev senere fra Buenos Aires til Aage Esbo:

”Her samles jo adskillige af de unge jøder, som en overgang har opholdt sig i Danmark, og derfor kommer vi til at høste, hvad der er sået derhjemme. Således var det tilfældet med Paul. Han er nu en af menighedens trofaste støtter, altid villig til at give en hånd med, både hvor det drejer sig om det timelige, og hvor det gælder det åndelige.

Det er også ham, der mere end noget andet menneske blev redskabet til, at en ung jøde E.E.P. blev døbt.” Denne E.E.P. var en ung argentinsk jøde.

En anden jøde fortæller i et brev, at der er 16 unge jøder, der alle har været i Danmark, og som holder trofast sammen med Paul Fabisch som deres klubs præsident. Katrine og Aage Esbo betragter de som ”ærespræsidenter”, hvorefter det siges til Esbo: ”Med Fabisch’s hjælp vil vi forsøge at fortsætte Deres gerning her i Argentina, og her er opgaver nok. Den sæd, De har sået i Danmark, er vokset op her i Argentina, og vi har flere gange høstet frugten heraf.” Hermed menes dåb, hvoraf mindst én, der har været i Danmark, nævnes ved navn i kilderne.

En, to, flere. Der er ringvirkninger, vi ofte ikke kender til. Nogle sår, andre høster. Når Guds engle glæder sig over én, der omvender sig, bliver der dobbelt glæde over to. Vi fortsætter vor mission uanset antallet af dem, der tager imod vort vidnesbyrd, og ser frem mod den dag, da hele Israel skal frelses, uden præcist og i detaljer at vide, hvordan det skal ske. Men vi bruger ikke dette store løfte som en undskyldning for ikke at dele evangeliet med jøder i dag – tværtimod.

Og nu til arbejdet i Israel.

Arbejdet i Israel

I en årsberetning kan man teknisk set godt skelne mellem arbejdet i Israel og arbejdet i Danmark. Men tingene hænger jo sammen. Derfor giver det god mening, at vores generalsekretær Bodil F. Skjøtt et par gange om året er i Israel. Dels for at pleje kontakten til vore egne udsendinge i Jerusalem og Jaffo og dels for at pleje forbindelsen til samarbejdspartnerne. Blandt disse er

- Caspari Center i Jerusalem
- Immanuelkirken i Jaffo
- Ebenezer-hjemmet i Haifa
- Bible Land Team – områdets bibelselskaber
- Forsoningsarbejdet Musalaha

I de senere år har vi kunnet øge tilskuddet til disse partnere. Det er landsstyrets opfattelse, at vore midler er givet godt ud ved at støtte projekter, som udføres af *lokale* kræfter, og om muligt i fremtiden øge en sådan støtte.

Gennem Dansk Missionsråds Udviklingsfond (DMR-U) har vi de senere år været med til at formidle flere millioner kroner til Musalahas arbejde. Forsoning gælder på det vertikale plan mellem Gud og mennesker, men også på det horisontale plan mellem mennesker indbyrdes, også mellem palæstinensiske kristne og messianske jøder. I begge lejre er der troende, der holder sig på distance af forsoningsarbejdet, hvis de ikke ligefrem mistænkeliggør dem af deres egne, som arbejder for forsoningens sag, et forhold vi som Israelsmission beklager.

Landsstyremedlem Jørgen Hedager Nielsen blev af Projekt-midler bevilget et mindre rejselegat til en rejse til Israel for at interviewe troende fra begge lejre om forsoningsarbejdet. Resultatet foreligger i den meget læseværdige bog ”Forsoning i kløfternes land”.

I efteråret 2011 havde generalsekretæren Simon Tarp Krüger med på sin rejse til Israel. Han er bl.a. tovholder for IU’s Musalaha-projekt. I aften vil han fortælle mere herom. Til maj

ledsager Arne Hougaard Pedersen, vores nye kommunikationssekretær, hende på rejsen for at blive introduceret til vore partnere i Israel.

Men nu ”op” til ”vores præstefamilie” Jerusalem.

Jerusalem

Præsteparret i Jerusalem, Lise Bach og Jakob Wilms Nielsen, skriver i deres årsrapport for 2011, at de føler sig mere og mere hjemme og mindre og mindre fremmed i det jødiske samfund. Det er godt at høre! Hvordan det nærmere kommer til udtryk, kan man læse på Lises blog (www.israel.dk).

Lise har fortsat sit arbejde på halv tid som volontørkoordinator, og der er i 2011 gennemført 22 guidede ture. Desuden er der afholdt 19 åbent hus/shalom nights-arrangementer. De skjuler ikke, at antallet af danske volontører har været ganske lille. Det har givet Lise mulighed for at give en hånd på med på Bethlehem Bible College én dag om ugen og også dygtiggøre sig ved at deltage i nogle kurser. I slutningen af februar i år var hun medvirkende til, at familien kunne synge: ”Et barn er født i Jerusalem”, idet hun fødte familiens tredje barn, Andreas. Tillykke!

Under Lises barselsorlov her i foråret varetages opgaverne af kirkevolontør Martin Traantoft Rasmussen.

Jakob Wilms Nielsen bruger halvdelen af sin tid som dansk præst. Der er i 2011 afholdt 25 gudstjenester med over 23 deltagere i gennemsnit. Det trækker naturligvis op på gennemsnittet, at turistgrupper og besøgende fra Danmark er inkluderede. Gudstjenesternes form og for så vidt også den dag, de afholdes, er tilpasset de besøgende, fx hvis en turistgruppe har meddelt, at de er i Jerusalem og gerne vil deltage i en dansk gudstjeneste. Et apropos til den igangværende debat her i Danmark om brug af kirker og antal af gudstjenester.

At der har været – og er – så relativt få danske volontører i Jerusalem i 2011 har fået Jakob til at barsle med tanken om at lave et helt nyt volontørprojekt, som han kalder *missionspiloter*. Israelsmissionens Unge har ”købt” dette projekt. Hvad det går ud på, vil IU-formanden, Peter Bach Nicolajsen, senere delagtiggøre os i.

Den anden halvdel af sin arbejdstid bruger Jakob på Caspari Center, hvor han er ansvarlig for centrets internationale studieafdeling. I foråret 2011 blev der fx afholdt et fire ugers teologikursus på Caspari Center i samarbejde med Menighedsfakultetet i Oslo, hvilket Jakob var ansvarlig for og også deltog i som forelæser. Dette vellykkede kursus betegner han som et af årets højdepunkter. Et lavpunkt var det, at man måtte aflyse et planlagt missiologikursus på grund af manglende tilmelding. Man forsøger at gennemføre et tilsvarende kursus i efteråret 2012, hvor hovedtemaerne er kirkens jødiske rødder kombineret med nyere missionstænkning. Desuden er han involveret i Caspari Centers åbne foredragsrække, der holdes med jævnlige mellemrum i Jerusalem, samt i opbygningen af en ny hjemmeside mv.

Caspari Center i Jerusalem blev grundlagt i 1982 og har altid haft Israelsmissionens støtte. Op gennem 1990’er var Bodil F. Skjøtt tilknyttet arbejde. Vi er glade for igen at være direkte involveret i arbejdet gennem Jakobs tilstedeværelse. I forbindelse med markeringen af centrets 30-års jubilæum i år, udsendes til efteråret en jubilæumsbog, redigeret af Caspar Centers norske leder Knut Høyland og Jakob Wilms Nielsen.

I august 2011 sluttede Leah Skov Pedersen som volontør på Caspari Center. Vi takker hende for hendes etårige indsats dér.

Også tak til Louise Vibjerg Thomsen for hendes indsats på forsoningsbevægelsen Musalahas kontor i Jerusalem, et arbejde, der er blevet meget påskønnet. Hun afsluttede sit arbejde dér i november 2011 efter syv års arbejde, associeret til Israelsmissionen. Hun har fået nyt arbejde i Tel Aviv, men er, som hun udtrykker i Israelsmissionens december-avis, ikke færdig med arbejde for forsoning, men vil stadig være brobygger og formidler mellem dem, der er mærket af konflikten i området.

Fra Jerusalem nu ”ned” til Jaffo.

Jaffo

Immanuelkirken drives af Joint Mission to Israel, et fællesnordisk projekt med Den Norske Israelsmission som hovedbidragsyder. I perioden 2004 til 2009 var Jan og Vicka Mortensen præstepar dér. Fra 2009 er det Christian og Lisbeth Rasmussen.

Foruden at være mor til fire er Lisbeth menighedsarbejder og leder sabbatskolen for børn hver lørdag og søndag samt Kids Club hver tirsdag. I Kids Club samles børn fra nabolaget. Det er ikke en klub, hvor evangeliet forkyndes med ord, men gennem leg og spil forsøger man at skabe gode relationer til børnene og dermed også kontakt til deres forældre. Som Christian siger det: ”Ingen bønner, ingen sang, ingen bibelfortælling; vi stoler på at vinden blæser, hvorhen den vil ...”

Lisbeth får også lidt luft under vingerne ved jævnlige ture til Jeriko, hvor hun er med i et arbejde blandt teenage-piger, der udføres af Det Palæstinensiske Bibelselskab ud fra Jesus House of Prayer. Når man tænker på konflikten i området – og også på vanskeligheder mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne – er det godt at møde og tjene ”den anden part”, når man vil være brobygger.

I efteråret 2011 bestod kirkens medarbejdere af i alt 12 personer, tre volontører og to eksterne ressourcepersoner iberegnet. Eti Zadok, som har et mangeårigt kendskab til den messianske bevægelse i Israel, har som assisterende administrator frigjort Christian en del, så han har fået endnu mere tid sine pastorale opgaver. Hun er aflønnet af Israelsmissionen – foreløbig i en tre-årig periode.

I Immanuelkirken sker der på ugentlig basis en hel del, som fx bibelstudiekreds, møde for Unge Voksne, bedemøde osv. Der afholdes to gudstjenester. Den om sabbatten samler i gennemsnit 55 personer, den om søndagen samler gennemsnitligt 24. Der er en del udskiftning i menigheden. Således ”mistede” man 25 trofaste kirkegængere i sommer; de rejste fra landet enten på grund af arbejde eller visaproblemer. Andre kom til, men færre.

Christian Rasmussen har god kontakt med messianske ledere i områder, og folk fra menigheden deltager også i evangelisationskampagner i Jaffo og Tel Aviv.

Med hensyn til dåbsforberedelse og dåb skriver han den 19. marts ”Siden sidste årsberetning er der faktisk kun én fra menigheden, der er blevet døbt – med hvem jeg fortsat har medvandringssamtaler. Jeg har haft dåbssamtaler med en anden, og vedkommende vakler endnu lidt; det er mildest talt ikke enkelt for alle at tage denne beslutning. En tredje havde jeg lige før sommer haft dåbssamtaler med, men vedkommende måtte melde fra tre dage før, da presset fra ægtefælle og børn blev for voldsomt. En fjerde påbegynder jeg samtaler med på onsdag.”

Det lyder måske ikke af så meget. Men igen: der bliver glæde hos *Guds engle* over én synder, der omvender sig og bliver døbt. Vi tager del i denne glæde her på TORVET i dag.

I gamle dage annoncerede man salmenumrene ved gudstjenesterne i Immanuelkirken, sådan som man gør i dag i folkekirken: på tavler, fx nummer 5, 207, 53 osv. Jeg har ladet mig fortælle, at besøgende spurgte, om disse tal angav antallet på døbte! Nej, det var ikke tilfældet! Men at der kommer mange besøgende i Immanuelkirken til specielle arrangementer er et faktum.

Immanuelkirken er en åben kirke, der tager imod skolegrupper og andre grupper. I 2011 besøgte over 6.500 personer kirken og blev introduceret i, hvad der foregår i en kristen kirke. Der er heller ikke mange steder i Israel, hvor man kan høre orgelmusik. Det kan man i Immanuelkirken, hvor der i 2011 blev afholdt fem koncerter med et gennemsnit på ca. 150 deltagere; i et par af disse medvirkede volontøren Thomas Berg-Juhl, nu domorganist i Haderslev. Juleaften blev der afholdt to gudstjenester. Ved den første deltog 220 personer, ved den anden – midnatsgudstjenesten – deltog 120; ved begge deltog en del jøder, som ikke ellers har kontakt med kirken eller den kristne tro.

Christian Rasmussen skriver i sin årsrapport: ”Jeg elsker at forkynde det glade budskab, selv om det også nogle gange kan føles anstrengende at gøre det ude og ude ind. De her prædikener skriver ikke sig selv ...”

I missionsarbejdet kommer intet af sig selv. Vore udsendinge, hvad enten de er ”oppe” i Jerusalem eller ”nede” i Jaffo har brug for vores forbøn.

Volontører i Israel og andetsteds

Siden årsmødet i 2011 har en række unge arbejdet, eller arbejder nu, i Israel som volontører for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge eller har stillet sig til rådighed som volontører for arrangementer i andre lande. Siden sidste årsmøde og medregnet Meet the People-volontører drejer det sig om i alt 17 unge. Dette ser vi på med glæde og udtrykker tak til dem alle for deres indsats.

Hjemkommet i sommeren 2011

Laura og Jakob Højlund (august 2010 – juni 2011): Immanuelkirken, Jaffo

Leah Skov Pedersen (august 2010 – august 2011): Caspari Center, Jerusalem

Sommeren 2011

Heidi Fredgaard: Jews for Jesus, New York

Maria Mark Hansen: Jews for Jesus, New York

Maja Nielsen: Jews for Jesus, New York

Nye fra marts 2011

Merete og Thomas Berg-Juul (marts 2011 – april 2011): Immanuelkirken, Jaffo

Martin Traantoft Rasmussen (januar 2012 – juli 2012): Kirkevolontør, Jerusalem

Meet the People-volontører (socialt arbejde)

Hjemkommet i sommeren 2011

Arild Hagensen (marts-september 2011)

Meet the People-volontører (og stadig arbejdende)

Helene Vivum Larsen (august 2011 – maj 2012)

Lone Kiilerich (oktober 2011 – maj 2012)

Pernille Solhøj Kristensen (februar 2012 – august 2012)

Karina Munk (februar 2012 – august 2012)

Mai Griana Castella (februar 2012 – august 2012)

Linda Christensen (marts 2012 – september 2012)

Praktikanter (praktikplads i Israel i forbindelse med studier i Danmark)

Marie Damgård Laugsen (august 2011 – februar 2012)

Arbejdet i Danmark

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2011 har ikke i væsentlig grad adskilt sig fra de foregående år. Hovedbegivenheden var, at vi ved årsskiftet 2011-12 flyttede sekretariatet fra Christiansfeld til Aarhus og har indgået et forpligtende fællesskab om mission og teologi med Ethiopermissionen og Menighedsfakultetet og sammen bygget det ca. 700 kvadratmeter store hus, som vi kalder TORVET.

Fra Christiansfeld via skurvogn til TORVET i Aarhus

Igennem Israelsmissionens Avis har vi løbende orienteret om vores bevæggrunde for flytningen og etableringen af dette nye fællesskab, hvilket ikke skal gentages her. I slutningen af december 2011 flyttede vi Israelsmissionens arkiv og bohove til Aarhus. Byggeriet var lidt forsinket, så derfor boede vi i en skurvogn de første par måneder, hvor tingene imidlertid fungerede udmærket.

Den 9. marts 2012 blev TORVET så indviet i overværelse af omkring 400 gæster, som blev kaldt til samling gennem Arne Hougaard Pedersens blæsning i et shofar-horn. Endnu var en montre ved hovedindgangen ikke færdiggjort. Det er den blevet nu af Benjamin Behrens, og heri vil Israelsmissionens gamle torahrulle være permanent udstillet.

Ideen med at Menighedsfakultetet og nogle missionsselskaber skulle bygge et fælles hus og indgå i et samarbejde, har MFs tidligere fakultetsleder Ingolf Heno Pedersen æren for. I januar 2010 blev den først luftet. Godt og vel to år senere blev den realiseret. De tre parter er enige om at bevare hver sin identitet, men er også enige om hen ad vejen at uddybe samarbejdet, hvor det er muligt.

TORVET ligger altså på MFs matrikel.

TORVET tilhører Ethiopermissionen.

TORVET tilhører Israelsmissionen.

TORVET tilhører Menighedsfakultetet.

I denne "treenighed" er alle lige.

I byggefasen er der udtrykt mange visionære tanker om det nye samarbejde. Nu er det op til os tre parter at tage udfordringen op og forsøge at virkeliggøre visionerne.

Måtte TORVET i Aarhus blive et sted, som torvet i Athen var det for Paulus: et sted for snak, diskussion, dialog, men også teologisk interaktion og fordybelse – med basis i vores tro på, at den korsfæstede Jesus er vores levende Herre – til gavn for teologi og mission.

Måtte der fra TORVET udgå vidner, der tør forkynde evangeliet på en sådan måde, at Guds skabning kommer til tro på Jesus og lovpriser deres Skaber med et HALLELUJA.

Ja, måtte TORVET medvirke til, at lovsangen kommer til at lyde:

I Jesu navn da tungen gløder

hos hedninger – men *først hos jøder*.

Sekretariat og medarbejdere

I forbindelse med flytningen af sekretariatet til TORVET i Aarhus har vi måttet tage afsked med Jeanette Wind og Bente Skovsgaard. Vi takker dem begge for deres indsats gennem årene.

Jeanette Wind varetager dog her i foråret Lise Søndergårds opgaver som volontørkoordinator, mens Lise er på orlov. Jeanette er også rede til at varetage forskellige ad-hoc-opgaver i fremtiden som frivillig. Den smukke missionsudstilling her ved årsmødet har hun sat op.

Bente Skovsgaard, som i Christiansfeld var ansat på Fælleskontoret og bl.a. arbejdede med Israelsmissionens regnskab, er gået på efterløn. Det nye "fælleskontor" på TORVET administreres af MF, og her er Henning Thorlund ansat som administrationsmedarbejder med særligt henblik på at varetage Ethiopermissionens og Israelsmissionens økonomiske forhold.

Som studentermedarbejdere med fem timers ugentligt arbejde fortsætter Dinna Marie Bjerrum (information); hun studerer i første halvår af 2012 i Cairo; også Simon Tarp Krüger fortsætter (Musalaha). Jens Arne Skjøtt fortsætter på frivillig basis som genbrugskonsulent og står også for salget af YMH-lodsedlen, bistået af Tobias Olesen.

Blandt 22 ansøgere til stillingen som ny kommunikationssekretær blev Arne Hougaard Pedersen valgt. Han er godt kendt med Israelsmissionen. Han blev medlem af Israelsmissionens Unge i 2002 og har siden da været aktiv både i lokalforeningerne i Herning og Aarhus og også som formand for IU. Vi byder ham velkommen og ser frem til et dynamisk samarbejde.

Peter Worm Madsen fortsætter som ungdomssekretær for IU og indgår naturligvis i fællesskabet på TORVET.

Kai Kjær-Hansen går på pension per 30. april og slutter som konsulent og redaktør af Israelsmissionens Avis. Han fortsætter på frivillig basis med møde- og foredragsvirksomhed for Israelsmissionen samt arbejdet med Israelsmissionens arkiv mv. I den forbindelse kan det nævnes, at der er truffet aftale med Erhvervsarkivet i Aarhus om, at Israelsmissionens arkiv på et tidspunkt skal placeres dér.

Bodil F. Skjøtt fortsætter som generalsekretær – med mange jern i ilden til gavn for Israelsmissionens sag, hvad enten det gælder forhold, der har at gøre med den daglige ledelse, eller foredragsvirksomhed eller som inspirator for vores fælles sag. I året, der er gået, har hun også været en værdsat formand for Dansk Missionsråds Udviklingsfond (DMR-U).

Sekretariatet og medarbejdere værdsætter, at Israelsmissionens venner husker at bede for dem.

Genbrug

På genbrugsfronten er der ikke sket noget nyt siden sidste årsmøde. Mission Afrika og Israelsmissionen har fortsat et godt samarbejde om tre genbrugsbutikker, i Sorø, Odense og Brejning. Butikken i Sorø har nu indtjent sine investeringsudgifter, og man håber på overskud i fremtiden. Så langt er man endnu ikke nået i Odense, som har relativt store udgifter til lejemål. I Brejning går det fortsat strygende. I alt er der indgået ca. 352.000 kroner til *hvert* af de to selskaber i 2011 – de fleste kommer fra Brejning. Stort eller lille overskud, mange frivillige medarbejdere gør en påskønnelsesværdig indsats i de tre genbrugsbutikker.

Information om Israelsmissionen og møder

Information om Israelsmissionen sker gennem *Israelsmissionens Avis* og *Israelsmissionens hjemmeside* (www.israel.dk).

Avisen udkom i 2011 med seks numre med hver otte sider, hvoraf Israelsmissionens Unge har ansvaret for to sider. Fra og med årsmøde-avisen (april 2012) skifter avisens redaktør, idet Kai Kjær-Hansen fratræder. Jeg begyndte med dækning af årsmødet i 1987 i Herning, hvilket blev sidste nummer i bladformat, hvorefter jeg fik lov til at gå over til avisformat, som det er fortsat indtil i dag. Efter 25 år på posten er det på høje tid, at nye kræfter kommer til. Desuden kan jeg alligevel ikke ”slå” Inge Hofmann-Bangs rekord som redaktør! Hun var redaktør af Israelsmissionens blad i mere end 40 år!

Gymnasielærer Birger Petterson, Skjern, har siden 1992 været med i avisens redaktion og sat et afgørende fingeraftryk på avisens kvalitet. Artiklerne er sprogligt blevet grundigt bearbejdet af ham. Og dette arbejde er ikke blevet udført som hurtigt venstrehåndsarbejde, men som om de enkelte artikler var skrevet af ham selv. At jeg som redaktør, der både har problemer med kommaer, præpositioner og meget andet, har haft ham som medarbejder, påskønner jeg meget. April-avisen bliver også hans sidste.

Og det bliver det også for Orla Fredensborg Møller, som har stået for avisens layout siden 2003. Han har nu fuldt op at gøre i sit nye arbejde som grafiker hos Mission Afrika. Adskillige gange har han modtaget materialet til avisens for sent i forhold til aftalte deadlines. Min skyld! Alligevel har vi så at sige altid fået avisens på gaden til rette tid. Hans skyld! Og det skylder jeg ham stor tak for, og jeg er lidt skamfuld over, at han på grund af mig har skullet bruge en del aften- og nattetimer på at færdiggøre avisens.

Arne Hougaard Pedersen er fra og med juni-nummeret ny redaktør af avisens og er ved at samle en redaktionsgruppe omkring sig. Ligeledes bliver han ansvarlig for Israelsmissionens hjemmeside. Allerede nogle få dage efter han var tiltrådt sin nye stilling den 1. januar, havde han

givet hjemmesiden en tiltrængt ansigtsløftning. Mere venter. Det lover godt for fremtiden, den fremtid, hvor mere og mere kommunikation kommer til at foregå gennem de sociale medier.

Vore to præstefamilier i Israel samt skiftende volontører skriver flittigt på deres blogs, som findes på vores hjemmeside. Dersom man vil være opdateret om, hvad der foregår i Israel, og hvad de er optaget af, er oplysninger tilgængelige ved et par klik. Fra tid til anden sendes også en elektronisk *Nyhedsmail*. Ønskes en sådan på papir og fremsendt med posten, kan dette også lade sig gøre ved at give sekretariatet besked.

Israelsmissionens sag er ligeledes gjort kendt gennem en række *møder og foredrag* over hele landet. Medarbejderne stiller sig fortsat til rådighed for sådanne møder. Foredragskatalog findes på hjemmesiden. Vi kan godt klare endnu flere møder.

I forbindelse med Løvhyttefesten i 2011 blev et nyt initiativ taget, idet der blev bygget ”hytter” ved Christianskirken i Aarhus og ved Nazareth Kirke på Østerbro i København. En del arrangementer blev afholdt i den forbindelse.

I mange år har vi afholdt et Israelstævne om efteråret på Missionshotellet Stella Maris, Svendborg. Et sådant blev ikke afholdt i 2011, da vi ikke vidste, hvornår Stella Maris blev sat til salg. Vi har endnu ikke gjort op med os selv, hvorvidt vi skal genoptage et tilsvarende stævne et andet sted.

Holmsborg Bibelcamping får også i 2012 et markant islæt af folk, der er tilknyttet Israelsmissionen. På programmet er Bodil F. Skjøtt, Kai Kjær-Hansen, Jakob Wilms Nielsen og Peter Worm Madsen, som leder ”Ung-voksne lejren”. De fleste deltager med familie. Andre med tilknytning til Israelsmissionen planlægger også at være med. Det er en ypperlig måde at holde ferie på, ferie med bibel-indhold og fællesskab og Vesterhav. Denne bibelcamping finder sted i dagene 20.-28. juli.

Israelsmissionens landsstyre

Israelsmissionens landsstyre består af otte medlemmer, fem vælges af Israelsmissionens medlemmer og tre af landsstyret, og ét af disse efter indstilling fra Israelsmissionens Unge.

I forbindelse med årsmøderne afholdes valg til landsstyret. Ved fristens udløb var der imidlertid ikke bragt flere navne i spil end dem, der skulle vælges, hvorfor valghandlingen som sådan udgår.

Kai Kjær-Hansen blev genvalgt.

Arne Hovgaard Pedersen stillede ikke op, og fik således kun ét år i landsstyret. Det hænger naturligvis sammen med, at han er blevet Israelsmissionens nye kommunikationssekretær. I hans sted og indstillet af IU indtræder Thomas Frovin Moesgaard-Christensen, der er gymnasie- og studentersekretær i KFS, og som i landsstyret især skal varetage landsstyrets forbindelse til Israelsmissionens Unge samt studenterbevægelsen i Israel.

Nyvalgt blev Uffe Torm. Han har netop fratrukket stillingen som leder af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U) og vil gerne afrunde sit livsarbejde med mission, religion og udvikling med en periode som medlem af Israelsmissions landsstyre. I begyndelsen af 1970'erne var han i godt og vel fire år redaktør af Israelsmissionens blad, og han er søn og sønnesøn af Israelsmissionens mangeårige formænd Axel og Frederik Torm. Han skal især varetage landsstyrets forbindelse til forsoningsarbejdet Musalaha.

Uffe Torm afløser Bent Jacobsen, som har været medlem af landsstyret siden 2008. Han har ikke blot med entusiasme og engagement taget del i drøftelserne i landsstyret. Sin faglige kompetence som ledelseskonsulent har han stillet til rådighed i mange sammenhænge i Israelsmissionen, hvilket vi kommer til at savne. Nuvel, farvel og tak for indsatsen i landsstyret er heldigvis ikke det samme som ”tak og farvel”, idet Bent Jacobsen fortsat stiller sig til rådighed som konsulent for ad-hoc-opgaver i Israelsmissionens sammenhæng.

Tak til de afgående og velkommen til de to nye landsstyremedlemmer.

Fra og med dette årsmøde består landsstyret af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Peter Østergaard Jacobsen (FU), Thomas Frovin, Mette Pihl Konrad, Jørgen Hedager Nielsen, Sten Nielsen, Heinrich W. Pedersen og Uffe Torm.

Ny konstituering finder sted ved førstkommande landsstyremøde i midten af april måned.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Som formand for Israelsmissionen glæder jeg mig meget over det gode forhold, der består mellem Israelsmissionens Unge og Israelsmissionen, som jo formelt er to selvstændige organisationer. Jeg betragter ikke dette gode forhold som en selvfølge. Man kan finde adskillige eksempler på, at unge og ældre i én og samme bevægelse bevæger sig i hver sin retning og væk fra hinanden. Indtil nu har vi trukket på samme hammel. Det er et godt gammelt udtryk for ”samarbejde”. Må det fortsætte, og må begge parter fortsætte med at udfordre hinanden til gavn for vores fælles sag.

Der var flere årsager til, at Israelsmissionen flyttede fra Christiansfeld til Aarhus. Blandt disse var, at unge med forbindelse til Israels Unge netop udtrykte et ønske herom, hvilket de fremsatte skriftligt. Nu er vi her, og det forpligter – siger en gammel! Hen ad vejen vil sekretariatet på TORVET fx have en række opgaver, der skal løses, og her regner vi naturligvis med de unges medvirken – et par timer en gang imellem. Udfordringerne og mulighederne er mange for begge parter.

Ungdomssekretær Peter Worm Madsen har i det forløbne år igen gjort et godt og påskønnelsesværdigt arbejde og medvirket til, at de fire lokalforeninger fungerer. Aktivitetsniveauet har været af en sådan art, at man har fået tilskud fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF) i året 2010. Det regner IU også med at få for året 2011, idet tilskuddet udbetales med et års ”forsinkelse”.

Vi glæder os også over, at IU i årets løb har medvirket til, at unge har kunnet deltage i forskellige evangelisationsfremstød rundt omkring i verden. Den, der giver, modtager også.

IU-formanden Peter Bach Nikolajsen vil efterfølgende give nogle glimt af IU's arbejde i 2011 og ikke mindst fortælle om IU's spændende nye projekt, som Jakob Wilms Nielsen har givet ideen til, nemlig *Missionspiloter*. Projektet går snart i luften med Kent Beck Rasmussen som kaptajn for missionspiloterne.

Økonomi og regnskab 2011

Israelsmissionen er kommet godt ud af regnskabsåret 2011.

Budgettet for 2011 var på ca. 3.279.000 kroner. Heraf var der budgetteret med 1.730.000 kroner som gaver. Årsresultatet blev et overskud på ca. 38.000 kroner, hvilket vi glæder os over.

Hvordan kan man komme ud med et overskud – ganske vist lille – når gaverne ikke udgør mere end godt og vel halvdelen af indtægterne? Det hænger sammen med, at i gaverne er ikke medregnet indtægter fra testamentariske gaver og diverse offentlige tilskud.

Det har således været muligt for os at komme ud af året med et ganske lille overskud alene fordi vi har haft hensatte midler, som vi har brugt af – i alt 315.000 kr. Ellers var vi kommet ud af regnskabsåret med et stort underskud.

Hvad angår finansieringen af bygningen af TORVET valgte vi ikke at lave en speciel indsamling hertil. De indsamlede gaver er blevet anvendt udelukkende til vores missionsprojekter. Dog er der kommet øremærkede gaver til TORVET på i alt 326.000 kroner, hvilket vi er meget taknemlige for. Det resterende beløb til TORVET har vi kunne hente fra vores arvekonto.

I budgettet for 2012 er der budgetteret med, at der skal indsamles 1.715.000 kroner i gave for at budgettet kan holde.

I budgettet for 2012 er der budgetteret med, at der skal indsamles 1.715.000 kroner i gave for at budgettet kan holde.

Budgettet for 2012 er på 3.527.000 kroner. Heraf skal der indsamles 1.715.000 kroner i gaver. Budgettet for 2011 blev forøget med hele 700.000 kroner i forhold til budgettet for året 2010. Dette niveau fastholdes stort set i 2012. Det er en stor forøgelse for en lille organisation, og det sker i tillid til, at vi kan fastholde vores gaveindtægter. Det øgede beløb går til at støtte projekter blandt vores samarbejdspartnere, fx løn til studentersekretær og løn til sekretærhjælp ved Immanuelkirken. Det er projekter vi har bundet os for i tre år, og som vi tør binde an med på grund af de finansielle indtægter, vi har haft. Havde vi alene været henvist til gaver ville sådanne projekter ikke være mulige.

Der er således behov for fortsat at arbejde med aktiviteterne i forbindelse med indsamling for at kunne følge med udviklingen og ønsket om at øge arbejdet.

Derfor: tak for støtten i 2011 og på forhånd tak for fortsat støtte i 2012.

Det fulde årsregnskab kan af interesserede rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat. Det ligger også på Israelsmissionens hjemmeside (www.israel.dk).

Tak til venner af Israelsmissionen

Hjertelig tak for støtten i 2011 og opbakningen til, at jøder ”altid” og ”overalt” i fremtiden må høre evangeliet om Jesus. Vi er del af Guds mission over for hans ejendomsfolk. Mandatet til vort vidnesbyrd er givet os af Israels Gud. Gud har også noget på spil. Igen: Guds engle glæder sig, når én – én – synder omvender sig, jøde såvel som ikke-jøde.